

Η Καρέκλα του, μες τον Χειμώνα του... Η καρέκλα παυσίλυπος

Αυτή δεν είναι μια οιαδήποτε καρέκλα –κάθισμα απλώς δια αναπαύσεως προσωρινή. Αυτός δεν είναι ένας οιοσδήποτε χειμώνας τυπικός...

Η καρέκλα αυτή μοιάζει ιαματική, θεόπνευστη και υπερβατική. Μοιάζει με αγκαλιά ή κράτημα. Έτοιμη να παράσχει ασφάλεια ή μια μορφή παρηγοριάς, στοργής σε στερημένο πρόσωπο, σε οιονδήποτε πάσχει, υστερεί ή και στερείται ολοσχερώς του πολύτιμου αγαθού της αγάπης και της τρυφερότητας, της ευγενούς στήριξης και φροντίδας.

Η καρέκλα αυτή... μου φαίνεται σα να ξεπηδά από τα κατάβαθα της καρδιάς, από τα χίλια πρόσωπα, τα αναγκεμένα, που χωρούν όλα, μέσα στον έναν εαυτό του καθενός.

Τέλος, καθώς την παρατηρώ την καρέκλα του, πρόκειται για αλεξικάκη καρέκλα, - εμμένοντας σε αυτό που είναι πάντα αδιόρατο αλλά πάντα υπάρχει - μοιάζει με όαση συντροφιάς, παυσίλυπος καρέκλα, σε ψευδαίσθηση συντροφικότητας προσομοιάζει η επιφάνειά της, πρόθυμη να “αντέξει” τον άλλον, τον οδοιπόρο του πόνου, να του δώσει κουράγιο και εγκαρτέρηση μες τον βαθύ χειμώνα του...

Αυτή η καρέκλα, μου φέρνει στο νου τα λόγια του ποιητή ..

“Εκείνοι που αγάπησες ένας ένας εξαφανίστηκαν

Το δέντρο πάλι έμεινε χωρίς πουλιά

Παράξενο που βρίσκει το κουράγιο και ανθίζει”

Ειρήνη Διαλεχτή Κουρομιχελάκη.

Σχόλιο-αφόρμηση της εικαστικής έκθεσης “ο Χειμών” για τη συμμετοχή του Εικαστικού και Ποιητή Τάσου Μαδαμόπουλου.